

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Arso klebonas – kunigas Žanas Mari Batistas Vianė

Popiežius Benediktas XVI 2009 m. birželio 19 d. paskelbė Kunigų metų pradžia. Šie metai taip pat buvo skirti Arso klebono – kunigo Žani Mari Batisto Viane garbei, minint 150 -ąsias jo mirties metines. Popiežius Pijus XI šį unikalią kunigą 1925 m. gegužės 31 d. paskelbė šventuoju.

1830 metais Arso kaimelyje gyveno apie 230 gyventojų. Tačiau į šį kaimelį kiekvieną dieną plūste plūdo minios žmonių. Kas juos traukė? Juk Arse niekada nebuvo jokių apsirėškimų, neįvyko jokių stebuklų. Visus traukė ten gyvenantis klebonas. Vienintelis maldininkų tikslas – su juo susitikti, o svarbiausia – priėti išpažinties. Tad praskleiskime laiko uždangą ir nors truputį pabandykime pažvelgti į šio šventojo gyvenimą.

Žanas Mari Vianė gimė 1786 m. gegužės 8 d. Jo tėvas valdė dvylikos hektarų ūkelių, augino septynis vaikus. Žanas Mari buvo ketvirtasis vaikas. Sesers Margaritos liudijimu, jau būdamas ketverių metų Žanas Mari mėgo lankytis bažnyčioje. Jis meldėsi ir tada, kai su kaimelio vaikais ganė avių bandą. Dėl susidariusių aplinkybių, sunkmečių, kuriuos patyrė Prancūzija dėl revoliucijos ir imperatoriaus Napoleono vykdomų karų, Žanui Mari sunkiai sekėsi įgyvendinti vaikus tėvų svajonę tapti kunigu. Tik trylikos metų pradėjo ruošti Pirmajai Komunijai, kartu mokėsi skaityti, rašyti, skaičiuoti, kalbėti prancūziškai, nes iki to namuose šeima kalbėjo vietine tarne. Sulaukęs dvidešimties metų pradeda ruošti studijoms Kunigų seminarijoje. Mokslai sekasi sunkiai, atmintis ne kokia, įsimena lėtai, ypač sunkiai sekėsi lotynų kalba.

Dėl didžiulio noro tarnauti Dievui, atkaklumo, pasiryžimo bei Dievo malonės dėka 1815 m. rugpjūčio 13 d. Žanas Mari iššventinamas kunigu ir paskiriamas vikaru pas jo buvusį mokytoją ir savotišką globėją Ekiuli miestelio kleboną Balė. Jaunasis kunigas uoliai seka savo mokytojo pėdomis. Abu kunigai lenktyniauja marindamiesi ir meldamiesi. Vėliau Žanas Mari suprass, kad atgaila tėra tik vienas iš tarnystės Dievui būdų, daug daugiau prasmės jam įgis broliška meilė, kuria kasdien apdovanodavo visus sutiktus savo kelyje. 1817 m. pradžioje klebonas Balė staiga sunkiai suserga. Žano Mari pečius užgula visas parapijos aptarnavimas. Baisiausiai jam buvo sekmadienio pamokslai. Tais laikais jie buvo sakomi ilgi – 45 min. ar net visą valandą. Žanui Mari jie sunkiai sekėsi. Klebonas jam da-

vė geriausių to metų autorių pamokslų rinkinį. Žanas Mari tekstus iš skirtingų pamokslų sudėlioja savo nuožiūra, o kadangi skaito prastai, išmoksta atmintinai ir atkartoja, kiek sugeba. Tokių didelių pastangų rezultatai buvo ne itin džiugūs. Tačiau klausytojai jaunajam kunigui buvo atlaidūs, nes juos žavėjo daugybė kitų jo gerų savybių.

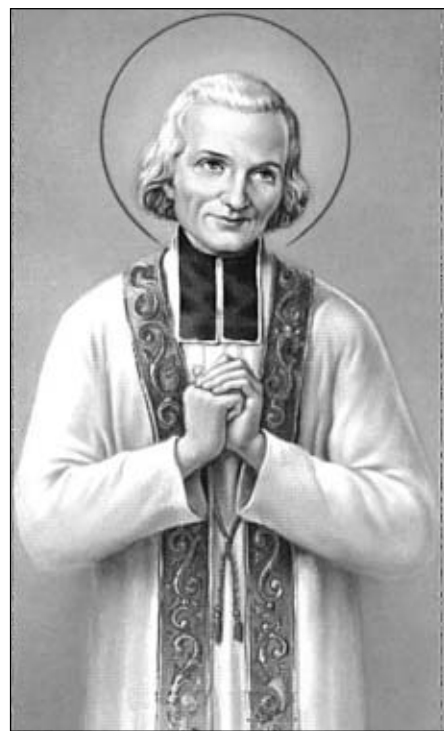
Po klebono Balė mirties 1818 m. vasario 11 d. Žanas Mari Vianė gauna paskyrimą į Arso kaimelį. Bažnyčia po revoliucijos atrodė nykia, žmonės gyveno vargingai, sunkiai dirbo, daugelis tenkinosi išblėsusiu tikėjimu. Kadangi nuolat grėsė vargas, jie dažnai buvo godūs pelno ir negailestingi varguoliams. Atvažiuavęs į kaimelį, jaunasis Arso klebonas susipažįsta su visa parapija. Į Sumą bažnyčion sugužėjo visas kaimas, jei ne iš pamaldumo, tai bent iš smalsumo. Labai greitai kunigo elgesys paskatina žmones dar labiau smalsauti ir leisti paskalas, o vėliau sukels susižavėjimo bangą ir netgi nuoširdžią simpatiją tarp tų, kurie jį arčiau pažins. Per porą metų kunigo Vianės pamaldumas, nuoširdi meilė ir rūpestis žmonėms iš pagrindų perkeitė mažo kaimelio gyvenimą. Jis iškovojo, kad sekmadieniais net samdiniai ateitų į bažnyčią. Įsteigė mergaičių mokyklą, kurią pavadino „Apvaizdos“ namais. Jie buvo skirti neturtingų mergaičių mokymui, nes Žanas Mari labai vertino motinos įtaką šeimoje. Vėliau įsteigė pradinę mokyklą berniukams. Šias mokyklas išlaikyti padėjo ne tik Arso kaimelio turtingieji gyventojai, bet ir kitų artimųjų miestelių pasiturintys žmonės. Vianė ir toliau kruopščiai ruošėsi pamokslams, tačiau vis dažniau atitrūkdavo nuo teksto, laisvai improvizuodamas. Jei pirmąjį dešimtmetį jo pamokslai buvo perdėtai griežti, tai vėliau jie darėsi vis labiau persunkti Dievo meilės ir gailestingumo. Jis dažnai kartojė: „Jei žinotume, kaip mūsų Viešpats mus myli, mirtume iš palaimos!“ Jo pamokslai dažnai baigdavosi tyliu murmėjimu: „Ak, brangūs vaikeliai, ką daro mūsų Viešpats Jėzus Kristus savo meilės sakramentu? Jis paima savo gerąją širdį ir atiduoda mums. Iš jos srūva meilė ir gailestingumas, kurie paskandins pasaulio nuodėmes“.

Ypač kunigas išgarsėjo kaip nuostabus nuodėmklausys. Tie, kurie atskleidė kai kurias savo pokalbių su Arso klebonu mintis, ypač pabrėžė jo išvalgumą. Vos pašnekovui ištarus keletą žodžių, jis pramato visa kita ir sugeba pabrėžti esmę,

net tai, ko žmogus galbūt dar pats aiškiai nesuvokė. Kunigas Vianė kalba trumpai, kartais mestelėdamas taiklų klausimą, paskatinamą žodį, ir viskas. Tačiau visada užkliudo pačias širdies gelmes, ir kažkas įvyksta – žmogus nueina nuo klausyklos pakylėtas, laimingas. Iki paskutinės gyvenimo akimirkos, kol pajėgė, Arso klebonas skubėjo pas žmones į klausyklą, kad galėtų juos išklaudyti, paguosti, nuraminti. Tai didelio nuolankumo, gailestingumo ir meilės pavyzdys ne tik kiekvienam kunigui, bet ir tikinčiajam, siekiančiam šventumo ir tobulumo tikėjime.

Prisimindami šventąjį Arso kleboną, melskimės jo žodžiais: „Mano Dieve, jei mano liežuvis negali kiekvieną akimirką pasakyti, kad aš myliu Tave, noriu, kad mano širdis kartotų Tau tai tiek kartų, kiek kartų aš atsikvepiu. Mano Dieve, būk maloningas, leisk man kentėti tave mylint ir mylėti Tave kenčiant. Aš myliu Tave, Dieviškasis Išganytojau, todėl, kad Tu buvai dėl manęs prikaltas prie kryžiaus. Būk man maloningas, leisk, kad mirties valandą mylėčiau tave ir jausčiau, jog myliu...“ Amen.

(Parengta pagal Marc Jouling „Arso klebonas“)

Prisikėlimo parapijos CARITAS laukia savanorių:

„Kiek kartų tai padarėte vienam iš mažiausiųjų mano brolių, man padarėte“ (Mt 25, 40)

Pasaulyje Caritas veikla prasidėjo XIX a. pabaigoje, kai katalikų vyskupai įvairiose šalyse ėmė burti labdara užsiimančias bendruomenes. Pirmoji Caritas organizacija pradėjo veikti 1897 m. Vokietijos Freiburgo mieste. Po karo, 1951 m. gruodį, įvyko steigiamasis Caritas Internationalis susirinkimas. Šiuo metu Caritas Internationalis – viena didžiausių pasaulyje humanitarinės pagalbos organizacijų.

Nepriklausomoje Lietuvoje Caritas federacija veikė nuo 1926 m. Ji siejo beveik visas katalikų švietimo ir labdaros organizacijas. Sovietų Sąjungai okupavus Lietuvą 1940 m. Caritas federacijos veikla buvo nutraukta. Organizacijos atgaivinimo darbai pradėti tik 1988 m. Nuo 1991 m. organizacija vadinama Lietuvos Caritas federacija (LCF). LCF prezidentu tapo vyskupas Sigitas Tamkevičius, generaline sekretore – sesuo Albina Pajarskaitė. 1991 m. LCF tapo tikrąja Caritas Internationalis nare. 1997 m. birželio 21–22 d. Kaune vykusiame Lietuvos Caritas federacijos suvažiavime patvirtintas pavadinimas Lietuvos Caritas ir generaliniu direktoriumi paskirtas kunigas Robertas Grigas.

Lietuvos Caritas veiklai būdinga:

- Pagarba žmogaus orumui ir nesmerkiantis požiūris. Caritas teikia pagalbą visiems, kam jos reikia, nepriklausomai nuo religijos, rasės, lyties, amžiaus ar tautybės.

- Veikla grįsta savanoriško darbo principais. Savanorystė – tai Caritas koncepcijos ir veiklos branduolys, vertinamas ir remiamas visais lygiais. (pagal Katalikų svetainę)

Prieškario Lietuvoje, pačioje didžiausioje Prisikėlimo parapijoje karitatyvinei veiklai vadovavo vikaras Simonas Morkūnas, pramintas ubagų karaliumi. Kunigas Simonas Morkūnas įkūrė tris vaikų darželius, taip pat dvi senelių bei ligonių prieglaudas, kuriose be atlygio dirbo budintys gydytojai, o Šv. Mergelelės kankinė Kotrynos seserų kongregacijos vienuolės pasiaukojamai slaugė ir prižiūrėjo likimo nuskriaustus senelius. Antrasis pasaulinis karas ir po jo užėjusi sovietų okupacija ilgam sustabdė karitatyvinę veiklą.

1989 m. birželio 7 d., pasiūlius seseriai Marytei Martinkevičiūtei, Kristaus Pri-

sikėlimo parapijoje įsisteigė Kauno arkivyskupijos Caritas organizacijai priklausanči grupelė. Steigiamajame susirinkime dalyvavo 42 parapijiečiai ir tuometinis klebonas kun. Vincentas Jalinckas. Į parapijos Caritas įstojo 26 nariai. Caritas vadove išrinkta medikė Marija Augulienė, jos pavaduotoja – Regina Makūnienė, sekretore – Genovaitė Skokauskienė. Caritas veiklos kryptys – padėti labdaros rūbais, avalyne, maistu skurstantiems, kurie kreipiasi pagalbos, lankyti ligonius bei neįgaliuosius, globoti daugiavaikės šeimas, dirbti su jaunimu bei moksleiviais.

Aktyvus darbas Caritas organizacijoje vyko 1992 – 1995 m., kai parapijoje dirbo klebonas Eugenijus Bartulis ir vikaras Evaldas Vitulskis. Caritas moterys pradėjo ruošti Kūčių vakariene parapijos seneliams bei vienišiesiems, o Velykų proga nudažydavo margučius bei įteikdavo dovanėles vaikučiams. Šeimos bei vargo lengvinimo sekcijų narės, vadovaujamos Reginos Makūnienės ir Joanos Toločkienės, lankė ligonius, sudarė šelpiamų parapijiečių sąrašus ir aprūpindavo juos patalyne, rūbais, maisto produktais ar pagal išgales skirdavo pašalpas.

Nuo 1995 m. iki 2002 metų Caritas veiklai vadovavo klebonas kun. Viktoras Brusokas. Tuo laikotarpiu karitatyvinį darbą dirbo 15 moterų ir 3 šeimos – rėmėjos: tai Vilučių, Stankūnų ir Mečislauskų šeimos. Prie Caritas susibūrė AA draugijos „Prisikėlimo“ grupė, kuri sėkmingai tęsia darbą, traukdama žmones iš alkoholizmo liūno. 1997 rudenį parapijos namuose pradėjo veikti Caritas biblioteka, kuriai parapijiečiai padovanojo 500 įvairaus turinio knygų bei tiek pat pavienių spaudinių.

Nuo 2002 m., atėjus naujam klebonui Vytautui Grigaravičiui, atlikti dideli karitatyviniai darbai. 2002 m. rugsėjo 9 d., klebonui remiant, parapijoje pradėjo veikti labdaringa sriubos valgykla vargšams: iki 2005 m. gegužės mėn. karitietės Vitalija, Vlomentina, Filomena, Onutė kasdien, išskyrus savaitgalius bei vasaros mėnesius, pamaitindavo apie 50-70 benamių bei vargšų. Nuo 2007 m. parapija administruoja Kauno arkivyskupijos Caritas sriubos valgyklą (esančią Partizanų g. 5), kurioje maitinasi per 300 socialiai remtinių asmenų iš viso Kauno.

2002 m. spalio 15 d. klebono iniciatyva pradėjo veikti socialiai remtiniams bei apleistiems vaikams ugdyti skirtas parapijos dienos centras „Pranciškaus akmenėliai“, kurios pirmąją vadove tapo ses. Donata. Šiuo metu Žaliakalnio vaikų dienos centro projekte bendradarbiauja parapija, Socialinės apsaugos ir darbo ministerija bei Kauno m. savivaldybė. Žaliakalnio vaikų dienos centre, kuris glaudžiasi vienuolyno patalpose (Žemaičių g. 85), nuolat dirba trys seserys pranciškonės: vadovė – soc. pedagogė ses. Lo-

reta, pedagogė ses. Donata, soc. darbuotoja ses. Liudvika. Kaip savanoriai talkina parapijos jaunimas bei aukštųjų mokyklų studentai, atliekantys socialinio darbo praktiką.

2003 m. Prisikėlimo parapijos Caritas vadove išrinkta Birutė Vasylienė, pakeitusi Adą Čekienę. Tuo metu buvo sudaryta nauja Caritas struktūra iš 7 sekcijų, kuriose veiklą koordinavo Marija Augulienė, Stanislava Pupeikienė, Ada Čekienė, Marija Petraškienė, Vitalija Jakuškienė, Zita Daubaraitė, s. Donata – Aistė Tėvelytė, Filomena Gudžiūnaitė, Adolfin Adomaitienė. Caritas narės lankė daugiavaikės šeimas ir ligonius, neįgaliuosius, rengdavo Kūčias vienišiesiems ir socialiai remtiniams parapijiečiams. Nuo 2003 m. gruodžio mėn. karitietės, raginamos klebono, pradėjo kviesti sėkmingais po šv. Mišių parapijiečius pabendrauti prie arbatos puodelio.

Iš šitų susitikimų klebonui kilo mintis apie senjorų klubą. 2007 m. spalio 1 d. įsteigtas Pagyvenusių žmonių sambūris, kuriame vyresni žmonės gali pajusti gyvenimo pilnatvės pojūtį, prasmingai bei turiningai praleisti laiką, pasidalyti savo gyvenimiškąja patirtimi. Jo vadovė Rima Lipšienė rūpinasi, kad savo senjorus (o jų apie 50) kiekvieną savaitę trečiadienį sudomintų ne tik pokalbiais apie tikėjimą, Šventąjį Raštą, Lietuvos istoriją, bet ir rengia susitikimus su žymiais žmonėmis, aktorais, menininkais, klausosi koncertų, vyksta į ekskursijas, dalyvauja piligrimiškuose žygiuose, švenčia religines, tautines šventes bei gimimo dienas ir kt.

Nuo 2007 m. Prisikėlimo parapijos Caritas vedėjos vairą laiko smulktė, visada pasitempusi, energinga moteris Danutė Ševaliovienė. Paprašykime jos pasidalyti mintimis apie Caritas veiklą.

Nors Jūs daugeliui mūsų parapijiečių esate gerai pažįstama, vis dėlto prašome trumpai prisistatyti ir papasakoti, kokia buvo Jūsų darbo pradžia, kas pastūmėjo į šią sunkią tarnystę?

Mano visas darbinis gyvenimas buvo susietas su pagalba ligos užkluptiems žmonėms. Ilgus metus dirbau Kauno ligoninėse vyr. medicinos seserimi. Per tą laikotarpį teko susidurti su žmogaus gyvenimo trapumu, suvokti, kad kiekvienas nelaimės akivaizdoje tampa pažeidžiamas, kad kiekvienam reikia ne tik medicininės, psichologinės, bet ir artimo pagalbos. Todėl, kai buvau pakviesta dirbti Caritas, nedvejodama sutikau.

Kokius darbus atlieka mūsų Caritas grupė? Kam teikiate prioritetus?

Caritas yra socialines iniciatyvas keičianti organizacija, kuri ištisia ranką pažeidžiamiausiems visuomenės sluoksniams – vienišiesiems, socialiai remtiniams žmonėms, ligoniams, daugiavaikėms šeimoms. Caritas – tai žmonės, kurie pasiaukojamai be jokio atlygio teikia reikalingą pagalbą.

Kauno m. Kristaus Prisikėlimo parapijos veikia sriubos valgykla, kuriai teikiame paramą, dalijami maisto paketai. *Caritas* savanorės lanko ir teikia pagalbą ligoniams ir 28 šeimoms bei vienišoms mamoms, turinčioms 3 ir daugiau vaikų. *Caritas* darbuotojos talkina seniūnijai dalydamos Europos Sąjungos labdarą, aktyviai dalyvauja visuose parapijos renginiuose, akcijose „Gerumas mus vienija“, „Maisto bankas“. Taip pat organizuojami bendruomenės narių susitikimai, plėtojamas šviečiamasis darbas. Dvasinių jėgų semiamės kalbėdamos gyvąjį rožinį, adoruodamos prie Švenčiausiojo Sakramento.

Taigi veiklai darbų labai daug, o kiek mūsų parapijiečių savanoriauja? Gal tai būtų gera proga išvardyti ir nors žodžiu padėkoti šiems artimo vargui neabejingiems žmonėms, aukojantiems kitiems savo širdį, darbą, laiką.

Mūsų parapijoje nuoširdžiai darbuojasi 8 karitietės ir du savanoriai. Jiems tenka didžiulis darbo krūvis, kuris pastaruoju metu neregėtai išaugo, pablogėjus šalyje ekonominei situacijai. Norėčiau iš visos širdies padėkoti Liudai, Filomenai, Julijai, Zofijai, Ritai, Jadvygai, kurios jau ne vienerius metus talkininkauja, aukodamos savo laisvalaikį.

Jums tenka daug bendradarbiauti su kitų parapijų *Caritas* grupėmis. Ar visur šios grupės tokios negausios kaip pas mus? Ko trūksta, Jūsų manymu, kad parapijiečiai gausiau įsitrauktų į tokią prasmingą ir sielai išganingą darbą?

Visose Kauno m. parapijose panašus karitiečių skaičius, nes Lietuvoje dar nėra susiformavusių tradicijų teikti nemokamą pagalbą gyvenimo nuskriaustiems žmonėms. *Caritas* yra bažnytinė organizacija. Naujajame Testamente skaitome apaštalų raginimus padėti vieni kitiems, taip išreiškiant savo meilę Dievui. Tikiuosi, kad netolimoje ateityje situacija keisis ir Lietuvoje, žmonės taps pakantesni ir jautresni vargo ar nelaimių ištiktiesiems.

Jūs vis skubate, bėgate, norite kuo daugiau pasitarnauti parapijos žmonėms. Ar visi įvertina Jūsų pastangas, padėkoja, o gal, kaip įprasta, už gera atsilyginama piktumu? Kaip tokiomis akimirkomis randate jėgų atleisti, tęsti darbą?

Pagalbos organizavimas ir jos teikimas niekada nebuvo pas mus labai vertinamas, tačiau pasaulis keičiasi, žmonės vėl atsigręžia į Dievą, ir tarnavimo misija tampa vis reikšmingesnė.

Ką norėtumėte pasakyti ar paprašyti parapijiečių?

Norėčiau pakviesti parapijos bendruomenės narius gausiau įsijungti į karitatyvinę veiklą ir šioje tarnystėje patirti artimo meilės, geranoriškumo, solidarumo ir supratimo atmosferą. Daugybė žmonių laukia paguodos žodžio ar tiesiog draugiškos šypsenos. Jei norite padėti, galite kreiptis į kleboną, *Caritas* pirmininką, arba į mane.

Nuoširdžiai dėkojame už pokalbį ir tikimės, kad Dievo kvietimą padėti artimui išgirs vis daugiau jautrių mūsų bendruomenės narių.

Parengė D. Starkutė

Genovaitė Braznauskienė

Tau, Viešpatie

Už skaitų rytą, giedrą dangų,
(Kada šviesos pilni visi kampai),
Už darbingą dieną, ramų vakarą
Tau mano sieloj skambina varpai.

Už žalią pievą, skaidrią rasą,
(O žolėje išmindžioti takai),
Už ramunėlių ir vėdrynų kvapą
Galingai gaudžia manyje varpai.

Už darnią šeimą, gerą sūnų,
(Už tai, kuo buvo skirta, kad tapai),
Už šalia esantį protingą žmogų
Dėkingai aidi širdyje varpai.

Už mūsų laisvę, vėliavą trispalvę,
(Už tai, kad gerbiami tėvų kapai),
Už idealų kupiną jaunimą
Tegriaudžia tautos sąmonėj varpai.

Už senus draugus, jų altruizmą,
(Kai liūdnas ieškai artimo žmogaus),
Už sveikatą, šviesią, laisvą mintį
Te mano siela Tau kaip varpas gaus!

Siūlome perskaityti

Benedikto XVI enciklika *Caritas in veritate*

Katalikų interneto tarnyba atskira knygele (120 p.) išleido trečiąją popiežiaus Benedikto XVI encikliką *Caritas in veritate* (Meilė tiesoje) apie visapusišką žmogaus vystymąsi meilėje ir tiesoje.

Trečioji popiežiaus Benedikto XVI enciklika, parašyta dabartinių socialinių bei ekonominių permainų pasaulyje metu, skirta socialiniams, ekonominiams ir finansiniams klausimams. Dedikuota ne tik kaip įprasta tikintiesiems, bet ir visiems geros valios žmonėms, jau sulaukė didelio susidomėjimo net verslininkų, bankininkų, politikų tarpe. Benediktas XVI naujai atskleidžia, kad žmogaus ir vi-

suomenės vystymasis, taip pat ir ekonominis, esmingai priklauso nuo atvirumo transcendencijai. Praktinis ateizmas, kurį nereta valstybė skatina, atima iš savo piliečių moralinę ir dvasinę jėgą, būtiną visapusiškai žmogaus gerovei ir pažangai. Todėl popiežius siūlo pasaulio moralinės rekonstrukcijos principus, o ekonominę krizę vertina kaip primygtinį paraginimą permąstyti ekonominio veikimo būdus. Enciklikoje pasirodo anksčiau socialiniame Bažnyčios mokyje nenagrinėtos temos: neatlyginamumo principo ir dovanos logikos paženklintos ekonomikos būtinybė, abipusiu pasitikėjimu paremtos

rinkos svarba, mokesčių subsidiarumo skatinimas, globalizacija kaip žmonių brolystė, o ne tik „kaimynystė“, pagaliau pasaulinio teisinio autoriteto būtinumas pasaulio ekonomikai, taikai ir aplinkosaugai. Dar kartą pabrėžiama, kad rinka nėra autonomiška nuo etikos, o ekonominis gyvenimas visais požiūriais turi būti socialiai atsakingas.

Meilė tiesoje yra popiežiaus atsakymas į beįsivyrąjančią visuomenėse reliatyvizmo diktatūrą ir skepticizmą. Tik tiesai ištikima meilė gali suvienyti socialines ir ekonomines krizės ištiktą pasaulį. (Iš *Katalikų svetainės*)

Birutė Vasylienė

Parapijos ataskaitinis susirinkimas

Sausio 17 d. 12.00 val. konferencijų salėje įvyko parapijos ataskaitinis susirinkimas. Klebonas mons. Vytautas Grigaravičius pateikė išsamią ūkinę, finansinę, ekonominę 2009 metų parapijos veiklos, kuri buvo vykdyta remiantis Kauno arkivyskupijos II Sinodo nutarimais, ataskaitą.

Gausiai susirinkusiems parapijiečiams trumpai papasakojo apie parapijos institucijų veiklą: parapijoje veikia 20 institucijų, kuriose yra 130 aktyvių narių (išsamiau apie institucijų veiklą skaitykite interneto svetainėje). Po to klebonas pa-

teikė statistinių žinių apie sielovadinę veiklą bei ūkinės veiklos rezultatus, kalbėjo apie būsimus darbus.

Po pranešimo *Caritas* vedėja D. Ševeliovienė pakvietė prisijungti prie karitatyvinės veiklos, o sumos choro seniūnė J. Liaugaudienė – ateiti giedoti sekmadieniais šv. Mišiose. Klebonas taip pat ragino parapijiečius įsijungti į bet kurią organizaciją ir aktyviai dalyvauti bendruomenės gyvenime.

Susirinkimas baigėsi Antano Barausko 175-ųjų metų minėjimu, kurį surengė aktorius E. Stancikas.

Parapijos gyvenimo atspindžiai
Birutė Vasylienė

Kunigo Petro Mackevičiaus primicijos

Šių metų sausio 10 d. Kauno arkivyskupas kunigo šventimus suteikė Petru Mackevičiui. Tos pačios dienos vakare, 18 val., naujasis kunigas Petras Mackevičius aukojo savo pirmąsias šv. Mišias Kauno Prisikėlimo bažnyčioje.

Gausiai susirinkę tikintieji pasitiko iškilmingą Kauno kunigų seminarijos klierikų, bažnyčios patarnautojų ir kunigų procesiją. Šv. Mišių auką kun. Petras pradėjo sveikinimo ir padėkos žodžiais susirinkusiems dvasiškiams bei tikintiesiems. Kunigo jaudulys ir nuoširdi kalba sugraudino ne vieną širdį.

Mons. A. Jagelavičius homiliją pradėjo žodžiais: „Kristus savo apaštalais kvietė būti įvairių profesijų žmones – žvejus, muitininkus, fariziejų Paulių. Ir šiandien jis pakvietė tapti kunigu ilgametį vaistininką, kad gydytų žmonių sielas“. Toliau monsinjoras kalbėjo apie kunigystės pašaukimo atsakomybę, svarbą ir pareigą. Svarbiausia žinoti, kaip nuo žmonių eiti prie Dievo ir grįžti nuo Dievo prie žmonių, nešant jiems viltį. Kunigas turi būti Dievo gailėstingumo įrankis, nes Kristus sakė, kad „danguje bus daugiau džiaugsmo dėl vieno atsivertusio nusidėjėlio negu dėl devyniasdešimt devynių teisiųjų“ (Lk 15,7). Vyskupas uždėdamas rankas ant šventinamojo galvos suteikia Dievo rankų galias, kad kunigo rankos taptų Dievo įrankiais žmonėms laiminti. Kunigas šventimo metu tarsi apsikeičia rūbais su Jėzumi, kad galėtų Jo vardu šventinti. Kunigas privalo daryti viską ir visada, kaip mokė šv. Bosko: Kunigas visur turi būti kunigu, pirmiausia maldos vyru, klausyti, mokyti, skelbti Kristų bažnyčioje, gatvėje, mokykloje... Vienas deimantines kunigystės metines švenčiantis kunigas jaunam diakonui kalbėjo: „Mano brangus jaunas kunige, visada atsimink du dalykus: pirma, kasdien aukok šv. Mišias su degančia meile Jėzui. Tai didelis džiaugsmas. Antra, niekada neužmiršk, kokią galią Viešpats sudėjo į kunigo rankas. Todėl visą laiką laimink, laimink, laimink, nes kunigo rankos visada turi būti sudėtos maldai už tikinčiuosius“. Kunigas kaip Mozė niekada negali nuleisti rankų, nes kunigas stipriai veikia tikinčiuosius: kai jis nuleidžia rankas, tada tikinčiųjų tikėjimas susvyruoja. Užsienyje buvo apklausti tikintieji, ko jie pageidauja iš kunigo. Rezultatai buvo tokie: tikintieji pageidautų, kad kunigas būtų kaip tėvas, teisingas mokytojas, būtų ten, kur skurdas spaudžia, kur kovojama už krikščioniškos teisybės įgyvendinimą, kad į vargstančius žvelgtų kaip tėvas ir elgtųsi su jais kaip su nelaimingais vaikais.

Homiliją monsinjoras baigė palinkėjimais:

- Mielas kunige Petrai, būk tikėjime tvirtas kaip apaštalas Petras, doras kaip Marija, uolus, kaip Kristus mokė, ieškok vienos prazuvusios avies. Visada atsimink Jakšto Dambrausko žodžius: „Mes ne savo ugnimi žėruojam, mes ne savo šviesą liejam“.

Po šv. Mišių sveikinimo žodį tarė klebonas mons. Vyt. Grigaravičius. Jis pasidžiaugė diakono Petro tarnyste parapijoje ir tuo, kad pirmosios primicijos atšvestos per šios bažnyčios penktąsias konsekracijos metines. Sveikinimo žodžius tarė šeimų grupės, Sumos choro atstovai.

Po sveikinimų kun. Petras šventino kunigus, seminaristus, vienuoles, mamą, artimuosius ir gausiai kaip Komunijai išsiriaviavusius tikinčiuosius.

Ne vienas parapijietis nuliūdo išgirdęs žinią, kad šį stropų, nuoširdų kunigą paskyrė į Raseinius, nes jau spėjome jį pamilti ir turėjome viltį, kad kun. Petras ir toliau sėkmingai darbuosis mūsų parapijoje.

Rima Lipšienė

Pagyvenusių žmonių popietėje: Sausio 13-ąją buvome vieningi

Devyniolika metų prabėgo nuo Sausio 13-osios įvykių. Jie įrašyti tautos istorijoje, jie gyvi, nes mes visi kartu išgyvenome, budėjome, meldėmės, dainavome ir svarbiausia – buvome vieningi, kai Tėvynei kilo grėsmė.

Šiai datai prisiminti ir buvo skirta senjorų popietė Sausio 13-ąją. Nepamirštamus įvykius prisiminėme kartu su Šilainių Šventosios Dvasios parapijos senjorais, kurie atvyko pas mus. Prisiminėme tuos dienos įvykius, pagerbėme žuvusiuosius tylos minute ir Jono Pauliaus II malda „Tebūnie taikos metai“.

Mes labai apsidžiaugėme, kad su senjorais iš Šilainių kartu atvyko ir Šventosios Dvasios bažnyčios vikaras, buvęs mūsų Šventovės vikaras Julius Grigonis. Jis pasidalijo prisiminimais apie Sausio 13-ąją ir akcentavo, kad mes, mūsų vaikai ir vaikaičiai nepamirštume švenčiausių dalykų: Motinos ir Tėvyinės, nepamirštume tų, kurie paaukojo savo gyvybę. „Juk tik

vienybėje galime išlikti, nenusigrėždami nuo Dievo ir nuo Jo duotų malonių,“ – sakė vikaras Julius. Savo eiles, skirtas Sausio 13-ajai, Lietuvai, skaitė mūsų senjoras Algirdas Vieraitis ir viešnis iš Šilainių – Nijolė Abramovienė ir Marytė Jakobonienė. Visi ne tik prisiminėme, bet kartu uždainavome dainas, skambėjusias tą atmintiną dieną ir naktį.

Popietėje svečiams papasakojome apie mūsų pagyvenusių žmonių sambūrio veiklą, taip pat sužinojome, ką veikia ir šilainiškiai. Tikime, kad įvykius pirmajam susitikimui bei užsimezgas bendravimo daigams, ir toliau draugausime, dalsimės patirtimi, džiaugsimės gyvenimu ir Aukščiausiojo suteiktomis malonėmis. Gerbiavam vikarui kun. Juliuui Grigonui padėkojome už buvusius susitikimus, linkėjome dvasinės ištvermės ir Dievo palaimos kiekvieną dieną ir kiekvieną valandą.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis